

בּוֹדֵק סבין ונותן לו. ולא חיישין שמא ישהה וידרוס דלא שציק היתירה ואכיל איסורא ואפילו לא יאכל ממנה דחייש אלפני עור לא תמן מכשול אפי' אין אחר עומד על גביו ולא יוצא ונכנס אבל כותי יש לו דין אחר דאי ישראל יוצא ונכנס לא צעי צדיקת סבין דמרתת דלא מנינו צטוס מקוס גבי כותי שיהא נריך צדיקת סבין ואי אין ישראל יוצא ונכנס אפי' צדק סבין לא מהני דחיישין שמא שהה ושמא דרס דלא חייש אלפני עור לא תמן מכשול וזהויה דאמאי לא מהני נמי צמומר יוצא ונכנס כמו צכותי דקאמר צסמוך אי דליתא לסבין כי אחרים רואין אותו מאי הוי וי"ל דישראל מומר לא מירמת דאין סבור שיצדקו הסבין אחריו לפי שהוא מחזיק עצמו כישראל לכל צדדיו ואין להקשות דאמאי נריך לכתחלה לצדוק הסבין צמומר ולהיות יוצא ונכנס גבי כותי יניחנו לשחוט לכתחלה ואחרי כן יצדוק הסבין או לכותי יתן כזית צצר וי"ל דחיישין דלמא משתלי ואכיל כמו שפירש ר"ת גבי מרש שטה וקטן דאין מוסרים לכן מולין לכתחלה: **וְאֵם** שחט בודקין אותו. ואע"ג דליכא צדיקתא לקמן (דף ג'). **אִדְסָנָר** דרוצ מנזיין אלל שחיטה מומחין הן גבי מאא מרנגולת שחטה הא מייטי תנאי צתר הכי אע"ג דהתם דמי לה: **דְּלִיָּתִיָּה** קמן דלברקיה. תימה דמשמע הא איתא קמן ולא ידע אין שחיטתו כשרה אע"ג דאחרים רואין אותו דשחט שפיר ולקמן צפירקין (דף ג'). גבי הא דלמר רב נתמן ראה אחד ששחט אס ראהו מתחלה ועד סוף מותר לאכול משחיטתו ואס לאו אסור פריך אי **דידע** דלא גמיר פשיטא': **אע"פ** שאין מומחין. פירוש דלא ידעינן אי גמיר אי לא

גמיר דאי ידעינן ציה דלא גמיר אפי' צדיעצד שחיטתו פסולה כדלמר רב יהודה לקמן (דף ט.). כל טבח שאינו יודע הלכות שחיטה כו': **חולין** שנעשו ע"י מהרת קדש לאו בקדש דמו. האי טעמא הוה מני למימר נמי ללישנא קמא: **רוב מצויין** אצ"ע שחיטה מומחין הן. ושוחטין אף לכתחלה אלל אין לפרש דדיעצד הוא דהויא שחיטתו כשרה אע"פ שאין אחרים רואין אותו ולא מני לאוקומי מתניתין צכזי משוס דקשיא סנן וכוון דהא לאצוי ורצא ורב אשי לא מיתוסק נמי וכוון אלל אחרש שטה וקטן: **קסבר** כותים גרי אריות הן. ושחיטתן פסולה כמו של עוצדי כוכבים וי מוחצת מה שאתה זוצת אתה אוכל כלומר אותו שהוא צר זציתה לאפקוי עוצד כוכבים ואוכל נצלות להכעיס ואע"ג דלמר צסוף פ"צ דיצמות (דף טד:) אחד גרי אריות ואחד גרי חלומות כולס גרים גמורים היינו כשמתגיייר לגמרי מפחד אריות אלל כותים לא נתגייירו לגמרי כדכתיב צמלכים (צ ז') את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עוצדים ומאן דלמר גרי אמת הן קסבר דשוצ נתגייירו לגמרי:

מאי טעמא לא אמר בשמעתייה. תימה דהא קמני צמתניתין מרי הכל שוחטין ומפרש רצא לקמן (דף ט.) חדא לאתויי כותי וחדא לאתויי ישראל מומר אלמא מוקי חדא כשמעמיה וי"ל דהכי פריך דקמייאת איציעי ליה לאוקומי כשמעמיה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

נמאלס סכינו יפה מוסר.

דאפילו. נמאלת סכינו יפה לא דליכא קלקולא אחרונה שהייה דרסה חלדה דלא ידעי לאודهوري צהו. ודוקא אוכל לתיאבון אלל להכעיס אפילו נמאלת סכינו יפה לא דמועד לנצל צכוונה צידים: **שוחט**

בודק סבין ונותן לו ומותר לאכול משחיטתו אבל לא בדק ונתן לו לא ישחוט ואם שחט "בודק סכינו אחריו נמצאת סכינו יפה מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישוהו שמא ידרסו ושמא יחלידו וכולן ששחטו אהייא אולימא אחרש שוטה וקטן עלה קאי ואם שחטו מיבעי ליה אלא אישראל מומר^(א) אי דברק סבין ונותן לו הא אמרת שוחט לכתחלה אלא דלא ברק אי דאיתיה לסבין ליברקיה השתא ואי דליתיה לסבין כי אחרים רואין אותו מאי הוי דלמא בסבין פגומה שחיט קשיא רבינא אמר הכי קתני הכל שוחטין ^בהכל מומחין שוחטין מומחין ואע"פ שאין מוחזקין בד"א שיודעין בו שיודע לומר הלכות שחיטה אבל אין יודעין בו שיודע לומר הלכות שחיטה לא ישחוט ואם שחט בודקין אותו אם יודע לומר הלכות שחיטה מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישוהו שמא ידרסו ושמא יחלידו וכולן ששחטו אהייא אולימא אחרש שוטה וקטן עלה קאי ואם שחטו מבעי ליה אלא אשאין מומחין בבודקין אותו סגי דליתיה לקמן דליברקיה ואיכא דאמרי רבינא אמר הכי קתני הכל שוחטין וכולן מוחזקין שוחטין ואע"פ שאין מומחין בד"א ששחטו לפנינו ב' וג' פעמים ולא נתעלף אבל לא שחט לפנינו ב' וג' פעמים לא ישחוט שמא יתעלף ואם שחט ואמר ברי לי שלא נתעלפתי שחיטתו כשרה חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישוהו שמא ידרסו ושמא יחלידו וכולן ששחטו אהייא אולימא אחרש שוטה וקטן עלה קאי ואם שחטו מיבעי ליה אלא אשאין מוחזקין והאמרת בברי לי סגי דליתיה קמן דלישייליה רבינא ורבה בר עולא כאביי ורבא ורב אשי לא אמרי משום דקשיא להו וכולן כוליהו כרבה בר עולא לא אמרי להך לישנא דאמרת הכא עיקר אדרבה התם עיקר דבקדשים קאי להך לישנא דאמרת התם עיקר והכא איידי דתנא טמא בחולין תנא נמי טמא במוקדשין טמא בחולין גופיה לא איצטריכא ליה ^גחולין שנעשו על מהרת קדש לאו בקדש דמו כוליהו כרבינא לא אמרי להך לישנא דאמר מומחין אין שאין

מומחין לא ^דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן לאין שאין מוחזקין לא חיישין רבא לא אמר כאביי כי קושייה אביי לא אמר כרבא התם לא נגע הכא נגע רב אשי לא אמר כתרוייהו קסבר ^הכותים גרי אריות הן אביי לא אמר כרב אשי לא סבירא ליה הא דרבא אלא רבא מאי טעמא לא אמר כשמעתייה לדבריו דאביי קאמר וליה לא סבירא ליה: תנו רבנן שחיטת כותי מותרת במה דברים אמורים כשישראל עומד על גביו אבל בא ומצאו ששחט חותך כזית ונותן לו אכלו מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו כיצא בו מצא בידו דקוריא

והיינו דיעצד דמתניתין: **חוץ מחש"ו** דאפילו. נמצאת סכינו יפה לא דליכא קלקולא אחרונה שהייה דרסה חלדה דלא ידעי לאודهوري צהו. ודוקא אוכל לתיאבון אלל להכעיס אפילו נמצאת סכינו יפה לא דמועד לנצל צכוונה צידים: **שוחט** לכתחלה. אפילו צלא אחרים רואין אותו: **ליצדיקו השא.** למה לי אחרים רואין: **מאי הוי.** הא לא צדקו הסבין: **מומחין.** יודעינים הלכות שחיטה: **ואע"פ שאין מוחזקין.** שלא שחטו לפנינו ג' פעמים לראות אס יש צהס כח שאין מתעלפין צשחיטה שיצאו לידי שהייה או אין יודעין לאמן את ידיהס לכה: **צד"א.** דחשיצי מומחין: **שיודעין צו.** אלו המוסרים לו צהמה לשחוט מכירין צו וצדקוהו שיודע הלכות שחיטה: **דאפי' דיעצד.** ויודעין הלכות שחיטה לא דתמיד הס מוחזקים לקלקל שאין צהו דעת: **מוחזקים.** שראינו ששחט כמה פעמים יפה ולא קלקלו: **ואע"פ שאין מומחין.** דלא ידעינן צהו שיודעים לומר הלכות שחיטה אס לא: **נפעלף.** לשון עייפות וחלישות הלצ שאין יכול לראות מכת חרצ וסבין אפילו צצהמה כמו מתעלפנה צצמולות (עמוס ח): אציי ורצא ורב אשי לא מנו לתרווי לעיל וכוון דמתניתין: **אדרבה הסס עיקר.** ולא איציעי ליה למתנייה הכא: ודקאמר איידי **דסנא כו':** לאו קדש דמו. ואין חייב ליחר צהו ופשיטא דשוחטין טמאלס לכתחלה: **מומחין הן.** הלכה לא צעי למיצדיקה: **כי קושייה.** דלוחציה הממניח עוצד כוכבים צחנוותו: **ואציי לא אמר כרצא.** דליף מהשומר את החנות דיוצא ונכנס לכתחלה: **הסס לא נגע.** ההוא עוצד כוכבים ציין צשעה שהוא פורש ממנו: **הכא.** צצהמה זו ציד הכותי נמוהה כהרף עין שוהה או דורס הלכה לא סמכינן איוצא ונכנס: לא **צצירא** ליה הא דרצא. דלמר דיהא ישראל מומר^(א) שוחט לכתחלה צצדיקת סבין: **אלא רצא.** כיון דלמר ישראל מומר מותר לכתחלה צצדיקת סבין: **אמאי לא אמר כשמעמיה.** אמאי לא אוקמיה מתניתין צישראל מומר ולכתחלה דקמני צצדק סבין ודיעצד דקמני צשלא צדק כדאוקמה רב אשי צתר שמעמיה דרצא: **לצדדיו דאציי.** דלא ס"ל הא דרצא ואוקמה צכותי ואוקי לכתחלה צישראל עומד על גביו ואוקי דיעצד ציוצא ונכנס ואמר ליה רצא דלידך דלא צצירת לך צמומר ומוקמת ליה הכי אפילו ציוצא ונכנס מלית לאוקומי לכתחלה ודיעצד אוקי צצא ומאלו ששחט: **מוסר^(א).** לכתחלה: דקוריא

מומחין לא ^ארוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן להך לישנא דאמר מוחזקין אין שאין מוחזקין לא ^בלעלופי לא חיישין רבא לא אמר כאביי כי קושייה אביי לא אמר כרבא התם לא נגע הכא נגע רב אשי לא אמר כתרוייהו קסבר ^גכותים גרי אריות הן אביי לא אמר כרב אשי לא סבירא ליה הא דרבא אלא רבא מאי טעמא לא אמר כשמעתייה לדבריו דאביי קאמר וליה לא סבירא ליה: תנו רבנן שחיטת כותי מותרת במה דברים אמורים כשישראל עומד על גביו אבל בא ומצאו ששחט חותך כזית ונותן לו אכלו מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו כיצא בו מצא בידו דקוריא

מאי טעמא לא אמר בשמעתייה. תימה דהא קמני צמתניתין מרי הכל שוחטין ומפרש רצא לקמן (דף ט.) חדא לאתויי כותי וחדא לאתויי ישראל מומר אלמא מוקי חדא כשמעמיה וי"ל דהכי פריך דקמייאת איציעי ליה לאוקומי כשמעמיה:

דקוריא

מסורת חש"ס

א) [בס"א: משובד],
ב) [מדה עא:], א) [לקמן
ג.) [קדושין עה: צ"ק
לח: סנהדרין פה: מדה
ט: וע"ע יבמות כד:],
ד) בס"א: יודעין, ו) בס"א:
משומד, וכן להלן, ז) בס"א:
מומרת, ח) ופירש"י לקמן
פשיטא דרלה מומר ולא
רלה אסור ע"ש רש"י,
ט) [לקמן יג:].

שיטה מקובצת

א) דסברא דרוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן:
ב) משום דקשיא להו
וכוין: